

Előszó

Vágyakoztál valaha is egy másik élet, egy második lehetőség után? Vagy csak arra, hogy egy pillanatra a jövőbe tekinthess? Én igen. Gyakran. Bárcsak felfigyeltem volna a jelekre, amik ott voltak az orrom előtt! Bárcsak...

Nem hiszek a megbánásban, és semmit sem tartok magától értetődőnek. Nem mindig fogadom szívesen azt, amit a sors kínál, de megtanultam napról napra boldogulni. Megtanultam, hogy harc nélkül nem lehetünk erősek. Az életben maradás az én harcom. Talán egyszerűnek tűnik, de számomra egyáltalán nem az.

– Aundrea... hall engem?

Hirtelen abbahagyom a bal kezem hüvelykujján viselt gyűrű pörgetését, és pislogva meredek dr. Olson aranszínű szeméibe. A doktornő halkan felsóhajt.

– Aundrea, szerintem épp ideje más lehetőségek után néznünk. Ezek a gyógyszerek nem hoztak jelentős változást a laboreredményeiben, ezért nem kellene folytatnunk a kezelést. Sajnálom.

Más lehetőségek. Két éve, amióta visszatért a Hodgkin-limfómám, ezt hajtogatják.

– Milyen más lehetőségeink maradtak még? – kérdezi apám, a számból véve ki a szót.

– Szeretném, ha Aundrea próbavizsgálatra menne a rochesteri Mayo Klinikára. A két alkalommal elvégzett kemoterápiás kezelés és az azt követő csontvelő-átültetés az átlagosnál jobb eredményt mutat a betegség visszaszorításában. Jól ismerem az

onkológust, aki a vizsgálatot végezné. – Elhallgat, aztán ismét hozzám intézi a szavait: – Szerintem ön az ideális jelölt. A gyógyszererek erősek, de hiszem, hogy megéri belevágni, és a saját sejtjeit használhatnánk a transzplantáció során.

Anyám megköszörüli a torkát.

– Ön szerint mikor kellene elkezdenünk?

– A nyár végén. Aundrea fehérvérsejtszámát egy kicsit növelnünk kellene addig, hogy az őssejtekkel a lehető legjobb eredményt érjük el. A sejteket majd lefagyasztják és a csontvelő átültetésig tárolják.

– Belevágunk – jelentik ki a szüleim egyszerre.

Mindig ezt csinálják. Úgy döntenek a kezelésekről, hogy engem meg sem kérdeznek.

– Milyen hosszú lesz? – kérdezem.

– Négy alkalom. Kéthetente kell bejárnia, aztán az utolsó kezelés után egy hónappal, ha a fehérvérsejtek száma elég magas, elvégezhetjük a transzplantációt. A kezelés alatt a pácienseknek és családtagjaiknak bentlakásra is lehetőségük nyílik a Hope Lodge-ban. Megadhatom az elérhetőségét, ha kívánják.

– Köszönjük, de nem lesz rá szükség. A lányunk Rochesterben fog lakni – közli apám, majd anyámra néz, aki egyetértően bólint.

Dr. Olson a szüleimre, majd rám pillant.

– Aundrea, mit gondol erről?

Mit gondolok?

– Nem lehetne helyben elvégezni a kezelést? Úgy értem, hogy... itt vannak a barátaim. Itt van az életem.

– Aundrea, szívem! – csitítgat anyám, és megfogja a kezemet.

– Nem tart örökké. Csak néhány hónapig. A barátaid megvárnak. Egyébként is Gennával és Jasonnel leszel, mi pedig minden hétvégén meglátogatunk.

– Nem szeretnék Rochesterbe menni. – Felszegem az állam és dr. Olsonra meredek, aki a nagy, fekete íróasztala mögött ücsörög. – Nincs rá mód, hogy itt végezzék el a csontvelő-átültetést? – fogom könyörgőre.

– Sajnos, ez a gyógyszeres vizsgálat csakis Rochesterben végezhető el. Ha úgy dönt, hogy nem vesz részt rajta, akkor más lehetőségek után nézhetünk, például elkezdhet egy újabb kemoterápiát, és közben felvetjük a csontvelő-átültetésre várók listájára. Mindez azonban hónapokig is eltarthat. Őszintén hiszem, hogy Rochester lenne a legjobb választási lehetőség az ön számára, főként azok után, amiken keresztülment.

Néha úgy érzem, hogy csapdába estem, mivel nem tehetem azt, amit szeretnék, most pedig kénytelen vagyok feladni az életemet, és egy vadidegen városba költözni, távol a megszokott közegemtől és a barátaimtól. Egészséges akarok lenni, de úgy tűnik, senkit sem érdekel, hogy nekem mi a fontos, mindegy, hányszor próbálom a tudtukra adni.

Rák.

Összeúzhat, de erősebbé is tehet. Én az utóbbit választom.
A túlélést választom.

Első fejezet

Három hónappal később.

– Kész vagy? – mormolom a fogaim között Jeannek, a legjobb barátnőmnek, aki rendíthetetlenül rúzsozza az ajkaimat, hogy a szám az eredetnél jóval duzzadtabbnak tűnjön. Sajnos nem áldott meg az ég Angelina Jolie-éhez hasonló, érzéki ajkakkal.

– Maradj nyugton! Készen leszek, ha nem fészkelődsz és nem leskelődsz folyton.

Elveszi tőlem a kézitükröt, és a vérvörös rúzzsal még egyszer végigszánt az ajkaimon, aztán a sminkemet a kedvenc, huszonnégy órán át tartó szájfényem felvitelével fejezi be.

– Oké, végeztem!– kiált fel túlságosan is harsányan.

Felpillantok a műszempillákkal, amiket előzőleg már felhelyezett, ő pedig mosolyogva hátralép. Végül megengedi, hogy bele nézzek a tükörbe. Először a szemeim tűnnek fel. Mindig is azt mondták, hogy szelíd, angyali szemeim vannak. Ma este éjfekete szemhéjtussal vannak kihúzva, a szemhéjam pedig füstösre satírozva, egy leheletnyi lila árnyalattal. Meglepő módon a sötét szemek nem ütik a vörös ajkaimat. A kiálló arccsontjaimra Jean aranyszínű bronzosítót vitt fel, amitől a sápadt arcbőröm élénkebbnek tűnik. Az egész arcom simának és egyenletesnek látszik, minden apró hibát eltüntetett. Amikor meglátom magam a tükörben, nem tudom, hogy sírjak vagy nevessek. Ez a külső egyetlen dolgot üzen, hogy „*gyere és dugj meg!*”.

– Tudom, mi jár a fejedben.

Fogalmad sincs róla.

– Tényleg?

– Igen. Azt gondolod, hogy ez talán egy kicsit túlzás.

Elég jól beletrafált.

– Pedig, hidd el nekem, Aundrea, hogy dögösen nézel ki. A pasik ma este mind sorban fognak állni, hogy meghívhassanak egy italra. – Ördögien vigyorogva még hozzát teszi: – Tudod, hogy szeretjük a pasikat, akik piát vesznek nekünk?

Jean még egyszer szemügyre vesz, aztán belebújik a túsarkújába, és visszasétál a szobámba.

Felkászálódok a fésülködőasztal mellől, és követem a hálószobámba.

– Hová mész?

Ügyet sem vetve rám, kutakodni kezd a szekrényemben, és a nagyok egyáltalán nem nevezhető ruhatáramat mustrálgatja.

– Abban nem jöhetsz, ami most rajtad van.

Végignézek a farmeromon és az ejtett vállú, narancssárga felsőmön:

– Mi a bajod azzal, amit most viselek?

– Valami szexire lenne szükséged.

– Szexire? Én *nem hordok* szexi holmikat.

Előcibál néhány inget, meglobogtatja őket előttem, aztán fejcsóválva végigtúrja a bőröndöt, amit ma éjszakára hozott magával. Annyi ruhája van, hogy azzal egy kollégiumnyi csajszit fel lehetne öltöztetni. Ez a nőszemély imádja a ruhákat, és a ruhák is imádják őt.

Jean divattervezőnek tanul a Minnesota Egyetemen, és mivel már két hete itt lakom a nővérem, Genna, és a férje házában, csak most találkozunk először.

Figyelem, amint kirángat egy fekete ruhadarabot. Felém fordul, elhajtja, engem meg arcon talál, amikor igyekszem elkapni.

– Vedd csak fel! Azt hiszem, hogy láttam egy pár piros túsarkút is a szekrényedben, amik tökéletesen passzolni fognak hozzá.

Elhűlve tartom fel a magasba a falatnyi anyagdarabot, és megpróbálom kinyújtani. Ez most ing vagy ruha akar lenni? Esetleg szoknya? Nem tudnám megmondani.

Mintha olvasna a gondolataimban, már közli is:

– Ez egy ruha.

– Most *biztosan* viccelsz. Milyen méretű ez? A fél fenekemre sem elég!

Jean harmincnégyes ruhákat hord. Én a jobb napjaimon harminchatosat. Valami elvetemült oknál fogva mégis meg van róla győződve, hogy bele tudom préselni magam a gönceibe.

– Dre! Mindent túlbonyolítasz. Csodásan nézel ki, és ebben a ruhában a piros körömcipővel még csodásabb leszel.

Nem hiszem el, hogy rádumált, hogy ma este csörögni menjünk. Bármit csinálhattunk volna a látogatása alatt, erre ő pont ezt választja.

– Azt gondoltam, hogy táncikalhatnánk egyet. Szökdécselünk, teljes erőből üvöltjük a számokhoz egyáltalán nem illő dalszövegeket, és ki tudja, talán még egy fickót is szerzünk neked, ha jól riszálod magad – győzködött.

– Jean, most komolyan, ez a ruha pont úgy néz ki, mintha egy nyolcadikosra tervezték volna. Nem fog rám jönni. – Minden alkalommal, amikor hagyom, hogy ő öltöztessen, a végén úgy nézek ki, mint Julia Roberts a *Pretty Woman*ben, csak a vörös haja hiányzik.

Jean kitépi a ruhát a kezemből, aztán maga előtt tartva még nálam is szélesebbre nyújtja.

– Nyugi már, az egyik nővérem adta kölcsön.

Nővére? Csak bátyjai vannak, ő az egyetlen lány a családban. Mindig kiakadok, amikor a koleszos lányokat a nővéreinek nevezi.

– Látod? Spandex. Jó lesz rád. Na, gyerünk! Vedd! Már! Fel! – Újra felém hajítja, és másodszor is arcon talál vele. – Ez egy egyszerű, pánt nélküli ruha, csipkerátéttal a jobb oldalán.

Leforrázva sóhajtok fel, aztán enyhén bosszúsán csak ennyit mondok:

– Csak azért, mert nyúlik – azzal széthúszom a ruhát, éppen úgy, ahogyan ő tette –, még nem fog rám jönni. Felfogtad, hogy tizenöt centivel magasabb vagyok nálad?

A százhetvenöt centiméteres magassággal én vagyok a leglángalétább nő a baráti körömben. Ezen még az sem segít, hogy a legjobb barátnőm és a nővérem is százhetvenöt centiméteresek, hiszen ha túsarkúba bújok, így is, úgy is zsiráfnek látszom.

– Na és? Egy kicsit talán rövid lesz, de pont beleférsz! – A válamra teszi a kezét, majd szelíden, de határozottan a fürdőszoba felé taszigál. – Ne dramatizáld túl! Jó alvázad van, Aundrea. Ha történetesen villantasz egy kicsit, azzal csak jót teszel a jelenlévőkkel. Hidd el nekem! Na, most már igyekezz! Shanonnal megbeszéltem, hogy kilencre ott leszünk, és már háromnegyed van, tehát kapd össze magad! – Azzal a mondókája végén a fenekemre csap.

Vereségem biztos tudatában, morogva battyogok be a fürdőszobába, hogy magamra ráncigáljam a legkurtább ruhát, ami életem során valaha is a kezem ügyébe került, de istenemre mondom, hogy ez lesz az első és az utolsó alkalom is egyben.

A csukott ajtón keresztül még kiszólok:

– Shannon is ott lesz?

– Igen, és remélem, hogy nem bánod. Gondoltam, hogy jó buli lenne csajos estét tartani. Ő is látni szeretne.

Shannon a sógoromnak, Jasonnek dolgozik. Jason magánállatkórházat működtet itt, Rochesterben. Shannon az egyik a három állatorvos közül, akik neki dolgoznak az aprócska klinikán. Már egy ideje ismerem őt, de nem állunk olyan közel egymáshoz. Amikor a nyár elején Jean és én meglátogattuk a nővéremet, egyszer-kétszer már voltunk szórakozni így, négyesben. Jól kijöttünk egymással, de Jean volt az, akivel rögtön egy hullámhosszra kerültek.

– Hát, persze. Jó buli lesz.

Amint kilépek a fürdőszobából, Jean arca azonnal felderül.

– Aundrea, nagyon jól nézel ki! Istentelenül csábos vagy! Ha ma este valaki nem próbál felszedni, akkor én... De szükséged

lesz egy pánt nélküli melltartóra. Nem mehetsz úgy szórakozni, hogy a melltartód pántjai kilógnak a ruhádból.

– Majd betűröm őket. Azt hiszem, hogy nem hoztam el otthonról a pánt nélküli melltartómat. Egyébként akkor sem találnánk meg azokban a dobozokban, ha itt lenne.

– Nálam van néhány.

– Persze. Mintha azok legalább is jók lennének rám. Mindegy ki fog buggyanni belőlük.

– Annál jobb.

A háta mögött bosszúsan forgatom a szememet.

Jean egy fekete, pánt nélküli melltartót lök oda nekem, ám ezúttal, ahelyett, hogy bevonulnék a fürdőszobába, a fal felé fordulok, és derékig legörgetem magamon a ruhát. Kikapcsolom a melltartómat, és rögtön a földre is ejtem, amikor megpillantom Jean 70-es, B kosarú darabját. – Szerinted ez betakarja az én 75C-s melleimet? Nem fog összejönni.

Miközben visszaráncigálok magamra a ruhát, riadt sóhajt hallok.

– Mi a baj? – tudakolom, Jean felé fordulva.

Szörnyülködve tapasztja a szájára a kezét, és a pupillái úgy kitágulnak, akár egy bagolynak.

– Mi történt veled? – nyögi ki végül.

– Hogy érted ezt? – kérdezem és végignézek magamon.

– A hátaddal!

Hátrafordulok, hogy megnézzem a jobb csípőmet. Hatalmas, sötétlila zúzódás éktelenkedik a derekamon.

– Semmiség.

– Nem úgy tűnik, mintha semmiség lenne. A legutóbbi vizsgálat óta van ott?

– Ja – vonok vállat.

– Ó, istenem, Dre! Jól vagy? Nem fáj?

– Persze, hogy jól vagyok. Minden rendben. Észre sem vettem.

– Biztatóan rámosolygok, aztán egészen a mellemig húzom fel a ruhát.

Igazság szerint nagyon is látszik. Azt mondták, hogy szinte semmit sem fogok érezni – legfeljebb egy kis nyomást –, és a végén csak egy tompán sajtó, pici zúzódás marad. Semmi olyasmi, amit fájdalomcsillapítóval ne lehetne kezelni. Pechemre, én kapom az újoncot, aki egyetlen csontvelő-átültetést végzett életében – az enyémet.

Kisimítom a ruha ráncait, és gondosan lehúszom, ameddig csak lehet, hogy minden a helyére kerüljön. Körbeölel, tökéletesen ráfeszül a testemre, és kiemeli az apró domborulataimat. A kemónak köszönhetően a testem az elmúlt négy év alatt olyan sokszor alakult át, hogy alig maradt rajtam valami fognivaló. Azért lassacskán visszanyerem az eredeti súlyomat, és szerencsémre a zsír oda rakódik, ahová kell, a fenekemre, a csípőmre és a melleimre. A pánt nélküli push-up melltartó éppen annyira vág be, hogy kihangsúlyozza azt, amim van, és ha nem hajladozom, akkor a hátsóm sem kerül közszemlére. Így persze a ma esti tánc nem lesz fáklásmenet.

Jean felkapja a táskáját és noszogatni kezd:

– Készen vagy már? – Azzal egy utolsó pillantást vet a tükörképére a hálószoobaajtó melletti, egész alakos tükörben.

– Ennél jobban már nem is lehetnék! – dörmögöm, aztán lekapcsolom a lámpát a szobámban, hogy jótékony sötétség boruljon rá.

Max bárjába kocsiival jóval hamarabb odaérünk, mint gondoltam. Amikor Genna említette, hogy a bár a belvárosban van, nem is fogtam fel, hogy alig tíz percre található a házuktól. Gyönyörű, kora őszi este van. Minnesotában szeptemberben nem sűrűn van ilyen szép estében részünk. Az út gyalogosan legalább húsz percig tartott volna, és ez éppen tizenkilenc perccel hosszabb, mint amennyit túsarkúban szeretnék tipegni, nem beszélve a már így is sajtó csípőmről. Ennél jobban nem kellene sanyargatnom a testemet.

A hosztesznek, aki fogad minket, szőke tüsihaja van, de a frufruját kivasalta és a homlokába fésülte, piercing díszleg az ajkában, és a legszűkebb bőrnacit viseli, amit valaha láttam. Jean elmagyarázza, hogy találkozónk van valakivel, és miután pontos személyleírást ad Shannonról, megkérdezi a hoszteszt, hogy látta-e már odabent. A hosztesz egyenesen arrafelé mutat, ahol Shannon várakozik.

Embereken, asztalokon és székeken verekedjük át magunkat, mire végre megérkezünk a szűkös sarokboksza, ahol Shannon üldögél. Amikor észrevesz minket, feláll és mosolyogva integet nekünk. Frizurát váltott a legutóbbi találkozásunk óta. A haja kicsit hosszabb, és éppen olyan, mint Gennáé, világosbarnáról feketére festette, sötétlila csíkokkal. Üdvözlésképpen először Jeant, aztán engem ölel meg. Amikor kibontakozom az öleléséből, egyből kiszúrom a mélyen kivágott, ibolyaszínű felsőjét. A melleit olyan magasra polcolta fel, hogy attól félek, a legkisebb mozdulatra is kipattannak a trikóból.

Miután a tekintetemet a melleiről az arcára irányítom, mosolyogva foglalok helyet a vele szemben lévő széken. Jean beugrik a boksza, és lehuppan Shannon mellé.

A zenét túlordítva üdvözlöm:

– Örülök, hogy újra látlak! Fantasztikusan nézel ki. Tetszik az új frizurád.

– Kösz! Te is jól nézel ki! – Aztán kisvártatva a hajamra mutat: – Hogy érzed magad mostanában?

Megint a régi lemez. Jó lenne, ha nem a rákom lenne a kedvenc beszédtemája, vagy az első dolog, amit említésre méltónak talál velem kapcsolatban. *Hogy érzed magad mostanában?* Nos, először is, a csípőm rohadtul fáj. Egy görögdinnye méretű zúzódás borítja a hátamat, és olyan dögfáradt vagyok, hogy legszívesebben egy évet horpasztanék egyhuzamban.

De minderről hallgatok. Kikíváncozna belőlem, de nem szólok semmit, csak mosolyogva annyit mondok, hogy nagyszerűen érzem magam.

Egy pincérnő érkezik az asztalunkhoz, és egy tálcányi italt helyez le elénk. Elkerekedett szemekkel bámulom a három martinis poharat: a peremüket cukorba mártották, színültig töltötték őket szesszel, végül gondosan szeletelt ananással és fogpiszkálóra tűzött cseresznyével díszítették. Közvetlenül előttem három stampedli rózsaszín lötty, és három pohár citromkarikás ásványvíz sorakozik. *Ó, Jézus, segíts meg!*

– Az első kört én rendeltem – jelenti ki Shannon, majd elkezd kiosztani az italokat.

Első kör? Kiakadok. Pizskosul kiakadok. Én nem piálok. Soha. Ha Jeannel elmegyünk valahová, akkor egy pohár bort iszom, legfeljebb kettőt. A középiskolás bulikon előfordult, hogy felötöttem a garatra, de ki emlékszik már erre.

Valaki erélyesen sípcsonton rúg az asztal alatt, kizökkentve az előttem várakozó alkoholmennyiség okozta sokkból.

Amikor a tekintetem találkozik Jean ragyogó, kék szemével, ő az állával a stampedlis pohár felé bök.

Shannon túlüvölti a zenét:

– Igyunk az új barátokra!

Jean előrehajol, és rám kacsint:

– És az elengedésre!

A pokolba is. Fenéig!

Koccintok velük.

– Igyunk a régi dolgok elengedésére, az új kezdetre, és a friss barátságokra!

A számhoz emelem a feles poharat, hátradöntöm a fejem, és egyetlen húzásra leküldöm az italt. Édes íz omlik el a nyelvemen, aztán gyengéden lecsorog a torkomon. Olyan édes, mint a málna, de erős, akár a tequila.

Jean már a martiniját kortyolgatja, és éppen jót nevet valamin Shannonnal. Mivel egy kicsit mellőzve érzem magam, hátradőlök és körbekémlelek. Az emeleti táncparkett zsúfolásig megtelt ugráló és ordibáló emberekkel, akik egy dallamra újra és újra azt skandálják, hogy „Fenéig!”. A kétszintes bár szinte teljesen nyitott,

nem sok teret engedve a képzeletnek. A földszinti asztalokat mind lefoglalták, és a mellettünk húzódó, hosszú bárpult is tömve.

Három pultos, két férfi és egy nő keveri az italokat, és mindenki veli flörtölnek, aki csak a látóterükbe kerül. A férfiak szűk inget viselnek, hogy felvágjanak a karizmaikkal, és persze szűk, sötétkék farmert, hogy *mindent* megmutassanak. A ragyogó külsejű, vörös mixerlány feketébe és ezüstbe öltözött, és éppen annyi bőrt villant a kivágott trikójából, hogy a pasik csorgathassák a nyálukat.

– Aundrea, Jason mesélte, hogy ebben a szemeszterben a Rochester Egyetemre fogsz járni. Minden tantárgyat sikerült felvenned? – érdeklődik Shannon.

Miután leteszem az ananászos-citromos martinit, mint később megtudom, Shannon felé fordulok.

– Igen, az interneten keresztül, és ebben a félévben csak egy tantárgyam lesz. Valami könnyű.

Nem terveztem, hogy tanulni fogok, de miután megvitattam a szüleimmel és a nővéremmel, így tűnt ésszerűnek. Valami értelmeset kell csinálnom ahelyett, hogy beszorulok Genna házába és csendben fuldoklom.

Az érettségi után távoktatásban elvégeztem néhány online tanfolyamot, és egy félévet Jeannel is jártam az egyetemre. Mindig is jó voltam matekból, és imádom a fizikát és a kémiát, ezért először ezeket a kurzusokat vettem fel. Csak miután elvégeztem őket, akkor döntöttem úgy, hogy az asztrofizika szakot választom. Kislánykoromban forró csokoládét kortyolgatva ücsörögtem a szülői ház verandáján és a csillagokat bámultuk az apukámmal. Apa kitalált történeteket mesélt a csillagokról. Soha sem felejtettem el őket, ezért, miután tudomásomra jutott, hogy létezik ilyen program, éreztem, hogy ezt akarom csinálni. Tanulmányozni szeretném az univerzumot.

Mire a második kör martinit is kihozzák, már túl is lépem az egyitalos limitemet. Most már értem, mit jelent a szomjúság. A zene lüktetése átjárja a testemet, ringatózni kezdek egy

felcsendülő lassú számra, és hálás vagyok, hogy végre megszűnt az üvöltés és csillapodott a tempó.

Egyszer csak felállok, és az illemhelyek irányába mutatok. Shannon egyetértően bólint, Jean pedig búcsút int nekem. Igazából meg vagyok lepve, hogy senki sem pattant fel, hogy velem tartson. A nők mindig csoportosan járnak a mosdóba.

Beállok a hosszan kígyózó sorba a kétfülkés női vécé előtt. Néhány percnyi várakozás után a szomszédos *Férfiak* feliratra sandítok. Körbenézek, hogy jön-e befelé vagy kifelé valaki, aztán úgy döntök, hogy szerencsét próbálok. Kilépek a sorból és bebalagok a férfivécébe.

Kézmosás után előkotrom a táskámból a Jeantól kapott rúzszt. Igazából elég tartósnak bizonyult. Az állig érő, fekete hajamat feltupíroztam, és hátul, egy csattal apró kontyba tűztem. Egy kicsit feljebb húzom a ruhámat, és egy utolsó pillantást vetek a tükörképekre, amikor kinyílik az ajtó.

Oldalra sandítok, és a tükörben egy magas alakot veszek észre. Amikor belép, felnéz, és a tekintetem tiszta, kristálykék szemekkel találkozik. Ellépek a mosdókagylótól, de nem fordítom el a fejem. A szemei a Karib-tenger csillogására emlékeztetnek. Homokszínű, zselés haja csupa kóc, és szexi, rendetlen, épp-most-keltem-ki-az-ágyból érzetet kelt, ami tökéletesen illik a barnára sült bőréhez. A gondosan nyírt borostájával talán ő a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkoztam. Helyesebben, ő a legvonzóbb férfi, akivel valaha találkoztam. Megrészegülten bámulom a fehér ingjét, amit fekete öltönytadrággal és hozzá illő, fekete, lazán megkötött nyakkendővel visel. Talán kicsit túlöltözött? Igen. Számít? Nem. Jelen pillanatban akármit – vagy éppenséggel semmit sem – viselhetne, én akkor is boldog lennék.

A tekintetünk még mindig egymásba kulcsolódik, miközben ő lassan hátralép, kinyitja maga mögött a mosdóajtót, majd gyors mozdulattal kiles a férfivécéből. Valószínűleg a feliratot ellenőrzi, aztán visszajön hozzám a mosdóba, ügyet sem vetve a háta mögött bevágódó ajtóra.

Felvont szemöldökkel csak annyit kérdez:

– Ugye, tisztában van vele, hogy a férjvécében tartózkodik? – Mély hangjában csipetnyi játékoság bujkál, de nem mosolyog.

Elpirulva bölintok. Szinte sokkot kaptam, ezért mukkanni sem tudok, olyan vonzó az előttem álló férfi. Életemben először hagytak cserben a szavak. Mintha minden levegő elfogyott volna a helyiségben, a tudóm teljesen begörcsölt.

Ilyen jó pasik csak könyvekben vagy filmekben léteznek. A való világban nem.

Magassarkóban 182 centiméter lehetek, de ő még így is fölém tornyosul. Lélegzetelállító.

Végigáratja rajtam a tekintetét, én pedig azonnal érzem, hogy a hőség az arcomba tolul. Amikor végre levegőhöz jutok, megkönnyebbülten sóhajtok:

– Sajnálom, de hosszú volt a sor, és már nagyon kellett. Elnézést!

Nagyon kellett? Csak ennyivel tudtál előrukkolni? Szellemes. Igazán szellemes, Aundrea.

Gyorsan kikerülöm, hogy végre leléphessek, de rá sem merek nézni. A hátam mögött halk, csuklásszerű hang hallatszik, aztán a mosdóajtó bevágódik mögöttem. Az előtérbe érve megpróbálok lehiggadni és abbahagyni a zihálást.

Visszamegyek az asztalunkhoz, de üresen találok. Hamarosan kiszúrom Jeant és Shannont, akik a második szinten, egy csapat fickóval körülvéve viháncolnak. Mintha csak egy hívásnak engedelmeskednék, felkapom az egyik feles poharat, fenéig ürítem, és azt hajtogatom magamban, hogy ez az este az új életről szól. Ma éjszaka a lovak közé csapunk.

Gyorsan felhajtom az italt, mert csak a jóisten a megmondhatója, hogy legalábbis talajrészegnek kell lennem ahhoz, hogy a táncparketten csináljak hülyét magamból.

Isten hozott Rochesterben, Aundrea!

Miután csatlakozom a csajokhoz, teljesen elveszítem az időérzékemet. Sejtelmem sincs, mióta rophatjuk, de egyre jobban szédülök, ami azt jelenti, hogy jókora adagot nyakalhattam be.

Az oldalamban tompa fájást érzek, ami szinte biztos, hogy a szörnyűséges tánckultúrám eredménye. Mivel tudom, hogy a szervezetemnek most már pihenésre van szüksége, elindulok a lépcsők irányába, amikor is ismeretlen kezek kulcsolódnak a derekam köré, és egy kőkemény mellkasra rántanak. Azonnal ledermedek. Már éppen meg akarok fordulni és leteremtteni a kezek tulajdonosát, bárki is legyen az, amikor a fickó ringatni kezdi a csípőjét, arra kényszerítve, hogy felvegyem vele a ritmust, és összekapaszkodva táncoljunk. Jeant pillantom meg, aki a világ legszélesebb mosolyát küldi felém, ezért egyből levágom, hogy az ismeretlen jó pasi lehet, különben a barátnőm már a megmentésemre sietett volna. Egyetértően a magasba emeli a hüvelykujját, aztán visszafordul a táncpartneréhez, és többé már ügyet sem vet rám.

Felfogom, hogy a tánc az „első osztályú pasival” abszolút megengedett, ezért aztán átkarolom a nyakát és hozzásimulok. A kezei olyan szorosan markolják a csípőmet, hogy fel is jajdulok, amikor közelebb húz magához, ahol már *mindenét* érzékelem. Minden. Egyes. Kemény. Porcikáját. Már nem szorítom annyira a nyakát, hanem a tekintetemmel végigpásztázom a kőkemény testét, és közben a ruhám enyhén felcsúszik.

Normális esetben nem táncolnék így. Valójában soha nem táncolok ilyen felszabadultan. Magamban hálát adok, hogy az ital elég bátorrá tett, hogy az elmúlt hónapok egyik legjobb éjszakáját élhessem át. Olyan mélyen hajolok hátra, hogy szinte elérem a padlót, és a ruhám újabb három centiméterrel ugrik feljebb, kivillantva a popsím vonalát, amit ma este igyekeztem nem közszemlére tenni. Gyorsan felegyenesedem, és biztos vagyok abban, hogy a mozdulat nem lett olyan csábos, ahogyan eredetileg terveztem. Amikor végre ismét álló helyzetbe kerülök, a pasas határozott szorítással ránt egyet a csípőmön, és maga felé fordít. A fejem sebesebben fordul el, mint a testem, ezért egy másodperc erejéig forogni kezd körülöttem a világ. Egy mutatóujj felbillenti az államot, és egy tiszta, kristálykék szempárba tekintek.